

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
ЖАБА И ПЛЪХ

chitanka.info

Един плъх и една жаба бяха съседи. Жабата живееше в реката до брега, а плъхът — на самия бряг. Срецнаха се, сприятелиха се, обикнаха се.

Полека-лека взеха да си помагат един на други. Жабата често изпълзяваше на сушата и ходеше на гости на плъха, да си похапне житни зрънца и сухи плодове. Други път плъхът слизаше до водата и жабата го гощаваше с мухички и вкусни червейчета.

Но свършиха се наоколо житните зрънца и плъхът почна да гладува. Един ден той слезе до водата и повика жабата.

— Моля ти се, жабке-съседке — рече ѝ той, — пренеси ме на отвъдния бряг, там има много житни зрънца, ще похапна и на тебе ще донеса.

— Бива, бива, плъхчо, нали сме съседи, ще си помагаме. Ела да те пренеса.

Подложи гръб жабата, възседна я плъхът и хайде на отвъдния бряг.

Вечерта ето го плъха, пак вика от брега:

— Пренеси ме, жабке-сестричке, на другия бряг, у дома ми!

Подложи гръб жабата, пренесе го назад у дома му.

Ала услади се житцето на плъха и почна всеки ден да кара жабата да го носи отвъд и да го връща дома му. Щом съмне, и плъхът викне от брега:

— Пренеси ме, жабке, отвъд! Пренеси ме, жабке, отсам!

И жабата все подлага гръб, носи го ту отвъд, ту отсам през широката река. Най-сетне ѝ дотегна да го мъкне насам-натам и взе да мисли как да се избави от досадния съсед. Мисли, мисли и науми да го удави, та да се отърве от него.

„Ще го вържа — каза си тя — с як конец през кръста, а другия край ще вържа за краката си и ще го дръпна под водата; там ще му е краят!“

Ето ти го плъха на утрото пак на брега.

— Моля ти се, жабке-сестричке, пренеси ме на отвъдния бряг, житце да си хапна.

— А, а, плъхчо, не може, духа, силен вятър, много е бурна реката, ще паднеш да се удавиш — лъже го жабата.

Но гладният плъх не се плаши.

— Ти ме вземи, жабке, пък аз ще се държа здраво.

— Не, не, по-добре е да те вържа за себе си, да не те духне вятърът във водата.

Съгласи се плъхът. Върза го жабата през кръста, върза конеца за крака си и понесе плъха на гръб. Но щом стигнаха досред реката, гмурна се жабата под водата и повлече плъха надолу. Сети се плъхът каква е работата и почна борба, не му се мреше! Дърпа се нагоре, цвърчи, маха с опашка за помощ...

Не щеш ли, за беда в това време над реката прелетя щъркел. Тъкмо отиваше лов да търси за щъркелчетата си. Той видя, че се дави плъхът в реката, спусна се, грабна го и го понесе към небето. Но нали жабата беше завързана за крака му — понесе и нея!

Стигна щъркелът до гнездото си и гледа — жаба в краката му! А може ли щъркел жаба да види и да я отмине! Пусна той плъха и погна жабата. Настигна я, клъвна я, отхапа конеца и почна да я гълта. А през това време плъхът се шумугна между дългите му крака, изскочи от гнездото, спусна се надолу и — беж да го няма!

Свря се плъхът в една дупка до стъблото, гледа как щъркелчетата гълтат жабата и си шепне:

— Мри сега, жабо-кекерице! Така ти се следва: който другиму гроб копае, сам пада вътре!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.